

Zimní zamyšlení strážce kaple na Radhošti

Jsem obyčejný člověk a žiju velmi jednoduchý a všední život. Postavil jsem dům, vychoval syna (i dceru) zasadil nějaký ten strom (a jiné pokácel). Vzdělání mám nízké a cíle (už jen) krátkodobé. Nejsem nijak zvlášť zcestovalý a za zážitky se nehoním (za těmi adrenalinovými už vůbec ne). Nevynikám v ničem. Přesto mě před mnoha lety potkalo cosi, díky čemuž se ten můj život té všednosti a obyčejnosti přece jen občas maličko vymyká: Stal jsem se pod patronací spolku Matice Radhoštská jedním z těch nemnoha, kdo mají klíče od nejdříve položeného kostela naší vlasti – od cyrilometodějské kaple na vrcholu Radhoště.

Já vím, není to zase kdovíjaká výsada, ale v kontextu toho mého prostého života ano.

Střídáme se, aby lidé nalézali kapli co nejčastěji otevřenou. Chodím do té služby rád a nejraději jsem, když lidí není ani mnoho, ani málo, ale tak akorát. Je dobře, když je čas, aby se návštěvníci mohli zeptat, pokud je něco ohledně kaple zajímavá, a já jsem rád, když se ptají a mám čas se jim věnovat.

Je mnoho důvodů, proč jsem za možnost té služby vděčný. Dává mi pocit užitečnosti. Někdo dokáže sloužit jiným lidem ve zdravotnictví, v sociálních službách... Já na takový výkon, na tak náročnou službu nemám. Ta služba v kapli, ta mi vyhovuje. Je tak akorát na mou míru a je na hranici toho, co jakžtakž zvládnou. Zatím ještě i fyzicky.

Služba na Radhošti

Ráno do ruksaku sbalím pláštěnku, suché tričko na převlečení a další teplé ošacení podle počasí, protože v přízemí dřevěné zvonice kaple, kde mám své „stanoviště“, je chladno a průvan i v létě. V zimě zde mrzne naprosto stejně jako venku (proto máme k dispozici služební kožich a beranici).

S sebou na jídlo si nesu z domu chleba (s něčím), k tomu vodu v petce a čokoládu jako doping. Čelovku (kdyby mě večer zastihla tma) a pružný obvaz (kdybych si třeba cestou z kopce zvrtil nohu). Z domu to mám asi 1 km na zastávku, odtud autobusem nebo vlakem do Rožnova, tam přestup na autobus směr Frenštát. Vystupuji na nejvyšším bodě té silnice – na

Josef Krůpa ze Zašové stráží kapli sv. Cyrila a Metoděje na Radhošti. Uprostřed zimy se podělil o své dojmy ze své služby na Facebooku. Jeho moudré zamyšlení jsme si dovolili se svolením přetisknout.

horském sedle Pindula. Odtud už pěšky až ke kapli. Vzdálenost asi 5 km a převýšení asi 600 metrů. Přátelům z Prahy mohu situaci přiblížit: Je to stejné jako výšlap od Pražského Jezulátka k rozhledně na Petřín, ale pětkrát za sebou.

Večer zpět z kopce skoro vždy v poklusu, aby mi neujel autobus, protože jsem si opět vyšel pozdě. Při zamykání kaple mě totiž ještě obvykle ukecají nějakí opoždění návštěvníci. Rádi by „jen“ nahlédli dovnitř... Oni nespěchají, nic jim neujede. Auto mají na Pustevnách a na hřebeni bude světlo ještě dlouho. Mně pak i těch pět minut zdržení chybí a v údolí se už tmí... Pokud vidím, že poslední autobus z Pindule nestihnu, tak pod Černou horou neodbočím, ale pokračuji rovnou dál pěšky až do Rožnova, čímž se mi večerní procházka zšeřelým lesem prodlouží na 9 km...

Každý návštěvník je jiný

Od zpřísnění restriktivních opatření do kaple ale nedocházím. K naší současné vládě jsem kritický, nejsem voličem Babiše, ale vládní nařízení respektuji. Jsem totiž demokrat, ne anarchista!

K těm mnoha důvodům, proč jsem do služeb v kapli chodil rád, se řadí i ten, že mě baví sledovat, jak se zde lidé chovají. Být na mém místě student psychologie, má krásný námět na diplomovou práci. Jako na dlani: Celé spektrum nejružněj-

ších lidských povah, často naprosto protichůdných reakcí a projevů – a přitom v prostředí a situaci pro všechny stejné. Radhošť – to je tradiční místo a cíl nenáročných rodinných výletů. Je k neuvěření, jak rozdílné jednotlivé rodinky takový nenáročný odpolední výlet prožívají, jak se zde projevují, jaká nálada z nich vyzařuje, jaká atmosféra v ní vládne, jak se někdo umí radovat z maličkosti a jiný pro maličkost znepříjemnit zbytek rodiny ten výlet a den, který mohl být příjemný a pěkný...

A nejen rodině.

V kapli se neprotestuje

Třeba takové roušky: Normální, slušný a OHLEDUPLNÝ člověk si ji sám a bez upozornění už před vstupem do zvonice nasadí. Zcela přirozeně a automaticky (nenosíme je přece první den).

Jiný si ji sice nasadí také, ale potřebuje mít při tom plno hloupých, hlasitých a hlavně zbytečných komentářů.

No a občas se vyskytne i nějaký ten ignorant anebo provokatér, který by očividně rád vyvolal konflikt a je evidentně zklamán, když na jeho drzé a vyzývavé pohledy a ostentativní chování nikdo z okolí nereaguje, když jeho „statečný občanský protest“ zůstane bez odezvy.

Josef Krůpa
průvodce v kapli na Radhošti